

„To mi právě vrtá hlavou. Vy si jako všichni myslíte, že si tu hrajem na vojáčky.“

„Kdo, já?“ divil se dotčeně Cooch. „Já? Jako že *já* si to myslím?“

„Tak jo, ty možná ne,“ vzal zpátečku Zip. „Ale vostatní.“

„Já?“ opakoval pořád Cooch, plný ukřivděného úžasu. „Já? A kdo ti to tady všecko ukázal, když ses přistěhoval, co?“

„Fajn, dyť říkám, že ty ne, jasný?“

„Vodkad' jsi přišel? Z odpornýho slumu někde u mostu v Calm's Pointu? Co jsi sakra vůbec vo týdle čtvrti věděl? Kdo tě tu proved, no řekni?“

„No jasně, přece ty,“ uklíňoval ho Zip trpělivě.

„Jasně. A ty na mě takhle vyjedeš. Pár minut zpoždění, a ty hned...“

„Deset minut,“ opravil ho Zip.

„Tak jo, deset minut, já netušil, že mi to stopuješ. Brácho, vobčas tě fakt nechápu, Zipe. Prej jestli si tu hrajem na vojáčky. Hele, kdyby si někdo...“

„Dyť říkám, že ty ne! Pro svatou prdel, říkám *ty ne!* Myslel jsem ty vostatní ptáky.“ Odmlčel se. „Stavoval ses pro Sixta?“

„Jo. To je taky druhej důvod, proč jdu pozdě. Chceš, abych se stavěl tadyhle a támhle...“

„No a kde teda je?“

„Musel pomáhat svý mutr.“

„A s čím?“

„S miminem. Poslechni, myslíš, že je to sranda mít v baráku mimino? Ta Sixtova ségra se počůrává jak zjednaná, to sem ještě neviděl. Jenom se votočíš, a vona už zas čůrá.“

„A von jí převlíkal gatě?“ zeptal se Zip v ohromení.

„Když jsem vodcházel, zrovna jí pudroval zadek.“

„Hele, já ho taky napudruju, jestli se brzo neukáže!“ nasupil se Zip. „Vidíš, zrovna tohle jsem myslel. Von si myslí, že se tu jenom tak poflakujem. Můžeš se divit, že tu ještě nemáme žádný jméno? Dyť to nikdo nebere vážně. Každěj čeká, že všechno voddřu sám.“

„My už jméno máme, Zipe,“ hlesl Cooch.

„Hovno máme! Vy si fakt všichni myslíte, že tohle je posranej skautskej voddíl? Kdypak dospějete, chlapečci? Chcete v týdle čtvrti chodit po ulici, nebo se poletíte schovat po každý, když někomu ustřelí vejfuk?“

„Já se před ničím neschovávám!“

„A myslíš, že Královský strážci se něčeho bojej?“ zeptal se Zip.

„To ne, ale Královský strážci taky maj dvě stě padesát členů.“

„A jak myslíš, že ty členy získali? Tím, že chodili pozdě, když měli v plánu někoho křísnout?“

„Hej!“ křikl najednou Cooch.

„Co je?“

„Psssst.“

Ulicí spěchala žena s bujným poprsím, které jí při každém kroku poskakovalo, a s černými vlasy staženými do uzlu na zátylku. Nehleděla nalevo ani napravo. Kráčela odhodlaně, vlastně se nedívala nikam. Prošla okolo chlapců stojících v bistru v průchodu do ulice, zabočila za roh a zmizela jim z dohledu.

„Víš, kdo to byl?“ zašeptal Cooch.

„Ta ženská?“

„Jo,“ přitakal Cooch. „Alfieho máma.“

„Cože?“ Zip se posunul k nároží a rozhlížel se po třídě. Ale žena už byla pryč.

„Matka Alfreda Gomeze,“ upřesnil Cooch. „Ty vole, ta si to metla! Zipe, myslíš, že jí to řek?“

„Co je mi po tom, jestli jí to řek?“

„No, víš... ta jeho máti... jako, jestli jí to vyžvanil...“

„No tak jí to vyžvanil. A co mu to bude platný?“

„Víš přece, jaký jsou ženský. Třeba se naštvála. Třeba...“

„Přestaň si tu srát do gatí, jasný? Víš co? Ty holt nemáš kuráž. Seš jako můj fotr, ten kecá jak senátor, dělá hlavouna, furt mi vykládá o Portoriku. Koho ten blbej ostrov jako za-